

Fer Alcalá
Geòrgia Costa

Nessa princesa 3

Reina
per un dia

María
Serrano

ZEBRA

Ser princesa és difícilíssim.

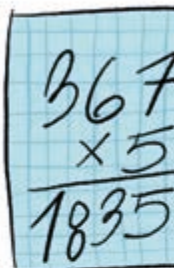
T'ho prometo!

Creus que ser princesa consisteix només a fer reverències i saludar a les desfilades? Potser et penses que ser una princesa vol dir dur corona i vestits gegants i quedar superbé a les fotos?

És molt més que això.

Per ser una princesa com cal, primer cal assistir a l'Acadèmia Internacional per a Prínceps i Princeses. Per sort per a mi, l'acadèmia és a l'antic castell de la meva família, als afores de Botònia.

Ens hi ensenyen coses normals, com ara llengua i matemàtiques, però també altres coses que ens serviran per al

futur. Per exemple, el professor Sacrebleu, de Protocol, ens explica els costums d'altres regnes perquè puguem encaixar sempre en qualsevol situació. El professor Funiculi ens ensenya la història de la reialesa perquè coneguem els grans monarques del passat. S'ha d'estudiar molt!

Després, quan sortim de l'acadèmia, sempre hi ha coses a fer, embolics per desfer, persones a qui ajudar. Fins i tot en un regne tan petit com Botònia, on tots vivim al mateix poble, els problemes poden fer-se enormes en un tancar i obrir d'ulls. Hi ha dies que gairebé no tinc temps per dedicar-me a la meva afició preferida: fer invents!

De manera que sí, ser princesa no és gens fàcil. Tot i que ser reina... ser reina encara és pitjor!

Potser et preguntes com és que ho sé...

Pensant-hi bé, no sé si t'ho hauria d'explicar. Els meus pares no saben què va passar quan em vaig convertir en reina de Botònia durant dos dies, i prefereixo que continuïn sense saber-ho, perquè... quin desastre! No prefereixes que t'expliqui una altra història? En tinc un grapat!

No?

De debò que vols saber què va passar quan em vaig convertir en reina de Botònia?

Ves, d'acord, t'ho explico...

1 GRANS MONARQUES

El primer i el més important: sempre m'han encantat les classes a l'Acadèmia Internacional per a Prínceps i Princeses de Botònia. M'ho passo pipa a Protocol, aprenent els costums més estranys de cada regne; m'agraden molt les matemàtiques i les ciències, perquè m'ajuden a millorar els meus invents, i la professora Babel, de Llengua, és divertidíssima: sempre explica acudits.

També m'encanten les classes d'Història amb el professor Funiculi. Ell ens explica coses molt divertides, com el que feia l'arxiduchessa d'Aiguaneu, que celebrava el seu aniversari en un iglú de gel rosa i obligava els seus súbdits a desfil·lar vestits de pingüí. O la princesa Palmira de la Selva Profunda, que va coronar un lloro com a conseller reial perquè només sabia dir: «Sí, sa majestat!». O fins i tot el que va fer el rei Pambtomàquet quan va promulgar la Reial Llei de l'Esmorzar obligatori.

Però aquell dia...

Aquell dia...

BUF!

Aquell dia, la classe d'Història era AVORRIDÍSSIMA.

–Nois i noies, si us plau, heu d'estar absolutament atents. Sé que és difícil, però és important memoritzar aquesta llista dels millors monarques de la història. Mai se sap quan pot ser útil!

Ho has sentit bé. Durant tota una hora, el professor havia anat recitant noms i més noms i més noms. Et juro que, al principi, tots intentàvem escoltar atentament, però se'ns feia impossible!

I es feia tan impossible que cadascú va començar a dedicar-se a les seves coses. La princesa Buica s'havia adormit i roncava darrere d'un llibre. La Lin es va posar a llegir una novel·la d'aventures que tenia amagada sota el pupitre. La Primmi, la princesa de Yukei, es pintava les ungles... L'únic que estava superatent era l'Armand, que s'havia apuntat a la llibreta TOTS els noms de la llista; perquè l'Armand és així, supersuper-superdisciplinat.

I jo?

Jo estava dissenyant un nou invent: una màquina de clonar!

–Aquesta llista no s'acaba mai... –vaig murmurar quan estava a punt d'ensenyar-li el meu disseny a la Lin, que seia al meu costat. No sé si ho recordes: la Lin és la princesa de Nitampoc, el país amb la tecnologia més avançada del món, de manera que sempre

li ensenyo
els meus
projectes per
saber si al seu país
venen les peces per fabri-
car-los.

Vaig mirar el rellotge. Es-
tava tan avorrida que em va
semblar veure que les agulles
anaven cap enrere.

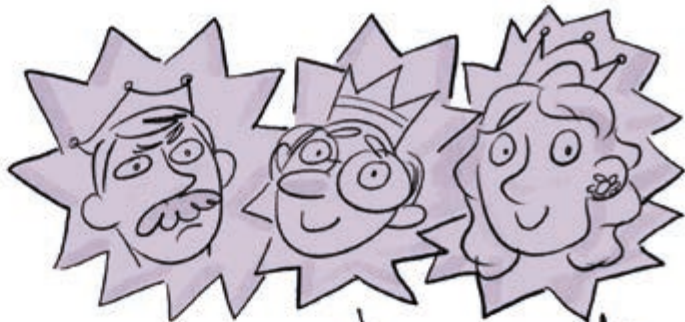
–Però el professor Funiculi ha dit
que és important conèixer els grans
monarques de la història –em va
murmurar l’Armand, que seia a l’al-
tre costat meu.

–Per què? –li vaig preguntar.

–Perquè, quan ens toqui a nosaltres,
sabrem com ser bons reis i reines –va respondre
ell. Arrufava les celles. No escrivia amb bolígraf, sinó
amb una ploma ben llarga de paó.

–No necessitem aquesta llista per a res –em vaig
queixar una altra vegada–. Quan arribi el nostre mo-
ment, segur que ho farem genial.

Pensava que la conversa acabaria així, però, men-
tre el professor Funiculi continuava recitant noms i
més noms, una veu superaguda ens va interrompre:
era la Primmi, que s’havia deixat una unglia a mig

pintar d'un rosa ben viu. Ella i el seu germà Fastiguerri sempre es ficaven amb nosaltres. Eren uns abusadors.

–Permet-me que ho dubti, Nessa. Ja ets... Ja sou –va murmurar, mirant-nos als tres– un desastre de prínceps i princeses. No vull imaginar com serà més endavant, quan hàgiu de regnar.

La Primmi va acabar el seu discurs i va xocar la mà amb el seu germà. Vaig tancar els ulls i vaig intentar tranquil·litzar-me. Sempre igual! A veure, ja ho saps, el meu regne és tan repetit que a vegades no entenc moltes de les coses que ens expliquen a l'acadèmia. A més, jo crec que tot es pot solucionar amb els meus invents, i la corona em queda massa gran, em cau i la duc sempre en una butxaca perquè és incomodíssima per anar amb bici.

De tant en tant, també m'oblido de fer la reverència de set passos i ensopego quan em toca dur un vestit llarg. Però això no vol dir que sigui un desastre, oi?

–Saps què, Primmi? –vaig dir amb la veu tremolosa–. Prefereixo ser jo mateixa que ser una princesa de pega.

Després d'aquella conversa em vaig quedar molt callada i molt enfadada. La Primmi s'equivocava. Potser a Botònia fèiem les coses de manera diferent, però no per això jo deixava de ser una princesa com les altres.

En acabar la classe, em vaig acomiadar de la Lin i de l'Armand. Com ells, molts prínceps i princeses es quedaven a dormir a les estances de l'acadèmia, perquè venien de regnes molt llunyans. Jo, en canvi, tenia la supersort de tornar a casa cada dia. Només tenia ganes d'arribar i abraçar amb força els meus pares. Ells tampoc eren uns reis com la resta, però a Botònia tothom els apreciava i els respectava, i això era el més important, no?

Així doncs, vaig pujar a la meva bicicleta morada i, com que estava enfadada, vaig pedalar a tota velocitat, de manera que pel camí es van escapar de la motxilla totes les anotacions que havia escrit, i van quedar penjades dels arbres com si fossin fulles.

Vaig arribar a casa exhausta i amb els cabells esbullats. Els pares estaven asseguts a la taula de la sala. Estava parada amb un berenar fantàstic: pastes, llet amb cacau i un pastís. No era l'aniversari de ningú, així que em vaig imaginar que els preocupava alguna cosa.

La mare sempre diu que el millor per passar les preocupacions és un tros enorme de pastís.

Què devia passar? Era greu?

Em vaig asseure a taula i, per descomptat, em vaig servir un tros enorme de pastís. Era de crema de llima, pasta fullada i pinyons, l'especialitat de la Milfulla, la pastissera de Botònia. Mentrestant, els pares continuaven parlant entre ells, com si no s'haguessin adonat que jo ja havia arribat. Al principi els vaig mirar amb cara de preocupació, però després em vaig anar relaxant perquè, amb cada mossegada de pastís, em sentia millor.

–Només seran uns dies... –deia el pare, que s’apujava i s’abaixava una vegada i una altra, amb gest solemne, la cremallera del xandall que duia posat. La corona se li va esmunyir una mica cap a l’orella dreta, però ni es va immutar.

–El cap de setmana... –va matisar pensativa la mare mentre li col·locava bé la corona al pare.

Com que no em feien ni cas, em vaig servir un altre tros de pastís.

–Hi hem d’anar... –continuava el pare.

–Sí, sí, hi hem d’anar... –afegia la mare.